

ประเภทของภูมิปัญญาด้าน การหากิน

ชื่อภูมิปัญญา การทำเบ็ดก่อง การก่องเบ็ด

บทนำ/ความสำคัญของภูมิปัญญา

เบ็ดก่อง เป็นเครื่องมือหากินในการจับสัตว์น้ำ เช่น ปลาเอียน(ปลาไหล) คันเบ็ดทำด้วยไม้ไผ่เช่น ไม้ไผ่ซาง ไผ่รวก ไผ่บง ฯลฯ ยาวประมาณ 1 เมตร เหลาขนาดเท่านิ้วมือ ปลายเบ็ดจะเหลาให้บาง โนมได้ ผูกด้วยเชือกว่าไนลอน ยาวประมาณ 50 เซนติเมตร ผูกติดกับเบ็ดให้แน่น ตรงกลางคันเบ็ด จะทำเป็นที่ เก็บเบ็ด ตรงด้ามคันเบ็ดจะเหลาให้แหลมเพื่อนำไปปักกับดินให้แน่น

เบ็ดก่องจะนำไปปักไว้ตรงบริเวณ น้ำ หอนง คลอง บึง บริเวณที่มีปลาอาศัยอยู่ ส่วนมากจะนิยมปัก ในช่วงเวลาตอนเย็นหรือหัวค่ำและจะเก็บในเวลาตอนเช้าตรู่ โดยใช้เหยื่อล่อได้แก่ ไล่เดือน ลูกเขียด ลูกปลา ตั๊กแตน หอย ตลอดจนจุนสบู่ลาย (ชันไลน์) เป็นต้น

เบ็ดก่อง เป็นการประดิษฐ์เครื่องมือวิธีการหาปลา วิธีการจับสัตว์น้ำที่เหมาะสมกับนิเวศสัตว์และ ขนาดของสัตว์เช่น การปักเบ็ดปลาช่อน(ปลาจะหริ) จะใช้เหยื่อคือลูกปลาหมอที่ยังมีชีวิตใช้เบ็ดเกี่ยวหางให้ ลูกปลาวางอยู่ในน้ำ เพื่อล่อให้ปลาช่อนมากิน หากปลาช่อนมากินลูกปลาหมอก็จะติดเบ็ดไปด้วย

การทำเบ็ดก่องนับเป็นภูมิปัญญาพื้นบ้านของคนโบราณใช้สิ่งของที่มีอยู่ในธรรมชาติ หรือ สิ่งใกล้ตัวให้เป็นประโยชน์ในการดำรงชีวิตเป็นภูมิปัญญาปัญญาด้านการเซาะว่าหากินที่ยังพอหลงเหลือให้ พบเจอในปัจจุบัน

แหล่งข้อมูล

นายเพชร ใจสุภาพ

บ้านเลขที่ 355 หมู่ 3 ตำบลกลางเวียง อำเภอเวียงสา จังหวัดน่าน 55110